

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

ÎN C H E I E R E

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de avocatul Alexandru Cebanaș, în interesele recurente Amadin Maureen Osariemen,

în cauza de contencios administrativ înaintată de Amadin Maureen Osariemen către Inspectoratul General pentru Migrațiune al MAI, cu privire la anularea actului administrativ și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil,

împotriva deciziei din 19 noiembrie 2025 a Curții de Apel Centru,

*(Dosarul nr. 3ra-409/26
nr. PIGD 2-25004333-01-3ra-23062026)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ. Dezacordul recurente cu decizia instanței de apel nu constituie temei de casare a ei.
--

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – jud. I. Pruteanu
Curtea de Apel Centru – jud. V. Sîrbu, L. Bagrin, A. Cașcaval

7 octombrie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul depus de avocatul Alexandru Cebanaș, în interesele recurente Amadin Maureen Osariemen,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Diana Stănilă, *Președinte,*

Gheorghe Stratulat,

Ana Cucerescu, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 15 ianuarie 2025 Amadin Maureen Osariemen, prin intermediul avocatului Alexandru Cebanaș a depus acțiune în contencios administrativ împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea deciziei nr. 7856/24/DAA din 17 decembrie 2024, obligarea pârâtului să-i acorde statutul de refugiat, încasarea cheltuielilor de judecată.

2. În motivarea acțiunii s-a indicat că, prin decizia nr. 7856/24/DAA din 17 decembrie 2024 a Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, a fost respinsă cererea de azil înaintată de Amadin Maureen Osariemen. A indicat că s-a născut în orașul XXXXX, XXXXX. Este cetățeană XXXXX, de naționalitate este XXXXX și este de religie XXXXX.

3. Reclamanta consideră că, interviul din în cadrul Inspectoratului General pentru Migrație, a avut loc în mod tendențios, cu încălcarea dreptului la apărător, or, la etapa interviului trebuia să-i fie desemnat un avocat din oficiu datorită lipsei resurselor pentru ași angaja un avocat prin contract. Afirmă că a obținut avocat abia la data de 18 decembrie 2024, adică după emiterea refuzului în acordarea azilului de către Inspectoratul General pentru Migrație.

4. Reclamanta a declarat că Decizia nr. 7856/24/DAA din 17 decembrie 2024 a Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General Pentru Migrație al MAI, este nemotivată și este pasibilă anulării, deoarece este ilegală în fond, fiind emisă contrar prevederilor Legii nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

5. La fel, reclamanta a comunicat că cererea de azil depusă, nu a fost examinată complex și obiectiv. Totodată, decizia emisă pe marginea cererii de azil depusă de reclamanta Amadin Maureen Osariemen, nu este una imparțială și obiectivă, or au fost încălcate toate principiile și rigorile referitor la examinarea unei cereri de azil, nefiind expuse clar în baza căror argumente nu se admite cererea de azil și faptul că nu toate riscurile invocate în cadrul interviului au fost notate și nici analizate minuțios.

6. În susținerea cererii de chemare în judecată s-a menționat că autoritatea publică pârâtă nu a examinat sub nici o formă declarațiile reclamantei din cadrul

interviului, indicându-se că din motive neclare nu au fost notate și nici supuse analizei prin prisma riscurilor existente invocate, ceea ce constituie o încălcare gravă a dreptului la o procedură obiectivă și imparțială referitor la examinarea cererilor de azil.

7. Astfel, s-a făcut trimitere la prevederile art. 17 alin. (1) din Legea privind azilul, potrivit căruia statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsimdu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă”.

8. S-a reținut că, în conformitate cu art. 42 din Legea privind azilul, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

9. În context, s-a menționat faptul că autoritatea publică pârâtă nu a examinat în general cererea de azil depusă de către reclamanta Amadin Maureen Osariemen, fiind luate ca bază informațiile prezentate de SIS referitor la solicitanta de azil în baza cărora a fost examinate riscurile și a fost emisă decizia, cu atât mai mult, atragerea unui avocat garantat de stat în privința apărării intereselor acesteia la etapa interviului în care aceasta să beneficieze de consultanță și informare adecvată referitor la procedura respectivă, care este una complexă și necesită o cercetare multiaspectuală a tuturor circumstanțelor cauzei.

10. Suplimentar, s-a afirmat că, în decizia contestată lipsește atât cercetarea tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil, prevăzută de art. 42 al Legii nr. 70, cât și întemeierea autorităților competente pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, care este obligatorie în virtutea prevederilor art. 48 al aceleiași Legi 270.

11. Reclamanta a invocat că, în decizie se menționează că în momentul părăsirii teritoriului XXXXX nu existau riscuri, astfel consideră că este un argument vag și lipsit de temeinicie, deoarece situația descrisă de reclamantă a fost cu totul alta decât cea notată la rubrica „Declarațiile solicitantului de azil”.

12. În concluzie, reclamanta a indicat că în motivarea deciziei de respingere se observă faptul că Direcția Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nu a efectuat o verificare minuțioasă a cererii solicitantei de azil, de oferire a unei protecții pe teritoriul Republicii Moldova.

POZIȚIA INSTANȚEI DE FOND

13. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 21 mai 2025, s-a respins ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Amadin Maureen Osariemen, prin intermediul avocatului Alexandru Cebanaș, împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea deciziei nr. 7856/24/DAA din 17 decembrie 2024, obligarea pârâtului să-i acorde statutul de refugiat, încasarea cheltuielilor de judecată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

14. Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 29 mai 2025, Amadin Maureen Osariemen, a declarat cerere de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 21 mai 2025, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea reclamantei să fie admisă.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

15. Prin decizia din 19 noiembrie 2025 a Curții de Apel Centru, apelul declarat de Amadin Maureen Osariemen, s-a respins. S-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 21 mai 2025.

16. În motivarea soluției, instanța de apel a reținut că, potrivit notelor de interviu, reclamanta Amadin Maureen Osariemen a comunicat că la 19 august 2024, a plecat din XXXXX în Republica Moldova din motive economice. Amadin Maureen Osariemen a menționat, că în XXXXX în urma alegerilor prezidențiale au apărut multe conflicte interne între diferite grupări. Urmare a acestor conflicte a scăzut economia țării, nu era de lucru, lipseau produse alimentare.

17. Tot din nota de interviu întocmită la 04 octombrie 2024, la sediul Inspectoratului General pentru Migrație, se atestă că reclamanta a declarat că nu a fost amenințată personal în țara de origine, nu face parte dintr-un partid politic, nu a suferit vreo condamnare în țara de origine, nu a fost arestată, reținut sau judecată. Din țara de origine a plecat legal, iar în Republica Moldova a venit la 19 august 2024, tranzitând Turcia, prin aeroportul internațional Chișinău.

18. În acest context, evaluând declarațiile făcute de solicitanta de azil nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enunțate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo, respectiv, Inspectoratul General Pentru Migrație, a concluzionat că nu rezultă existența unei temeri bine-întemeiate.

19. De asemenea, apelanta nu a identificat nici un motiv imperios de temere, or, analizând motivele invocate de către solicitantul de azil, ceea ce ține de motivul părăsirii țării de origine și solicitării azilului, s-a conchis că aceasta nu a individualizat nici o temere rezonabilă, fapt ce a dus la concluzia de neimpunerea examinării elementului dat.

20. Mai mult, Amadin Maureen Osariemen a părăsit țara de origine în mod legal, având tangență directă cu autoritățile de stat, iar acest fapt denotă că autoritățile din XXXXX nu îi îngrădesc dreptul la libera circulație, or în cazul în care ar fi existat probleme cu autoritățile din țara de origine, cum ar fi persecuții din partea statului, urmărire de către organele de drept, aceasta nu ar fi putut părăsi teritoriul XXXXX, cel puțin în mod legal.

21. La caz, reclamanta nu a prezentat probe pertinente, concludente și admisibile privind prezența unor temeri bine întemeiate că Amadin Maureen Osariemen a fost persecutată în țara sa de origine pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică și datorită acestor temeri nu se poate afla sub protecția țării a cărei cetățeniei o deține sau datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

22. În acest context Colegiul reținând starea de fapt menționată supra stabilește că cererea de azil a fost depusă la 06 septembrie 2024, adică după ce a fost dispusă expulzarea reclamantei de pe teritoriul Republicii Moldova.

23. Colegiul specializat, raportând prevederile legale la starea de fapt constatată prin hotărârea Judecătoriei Cahul, sediul central din 28 august 2024, stabilește prezența dubiilor legate de autenticitatea temerii de persecuție invocată de reclamantă, or în mod obișnuit, cererile de azil sunt depuse imediat ce o persoană ajunge pe teritoriul Republicii Moldova, pentru a solicita protecție internațională (art. 51 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008), însă în acest caz, formularea cererii de azil, doar după dispunerea expulzării de pe teritoriul Republicii Moldova, sugerează intenția de a amâna procedura de expulzare, mai degrabă decât o teama reală de persecuție.

24. Din cele relatate, Inspectoratul General pentru Migrație justificat a concluzionat că temerea solicitantei de azil cu privire la cererea de azil nu este întemeiată din punct de vedere subiectiv și obiectiv, corespunzător, corect a fost stabilit că cererea lui Amadin Maureen Osariemen nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 19 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18.12.2008.

25. Astfel, instanța de apel a constatat fără echivoc că este corectă concluzia primei instanțe cu privire la legalitatea actului administrativ contestat – decizia Biroului Migrație și Azil al MAI nr. 7856/24/DAA din 17 decembrie 2024, iar temeiuri de anulare al acesteia nu se atestă, or, reclamantul nu a administrat careva probe, care să demonstreze asupra faptului că în caz de reîntoarcere în țara de origine, viața sa se află în pericol, cât și faptul că există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

26. La 14 iunie 2026, avocatul Alexandru Cebanaș, în interesele recurentei Amadin Maureen Osariemen a depus recurs împotriva deciziei din 19 noiembrie 2025 a Curții de Apel Centru, prin care a solicitat:

- casarea integrală a deciziei Curții de Apel Centru din 19.11.2025 precum și casarea integrală a hotărârii Judecătoriei Chișinău din 21 mai 2025, ca neîntemeiate și nemotivate;

- pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie dispusă admiterea integrală a acțiunii civile înaintate de Amadin Maureen împotriva DAA a IGM prin care s-a solicitat:

- 1) anularea deciziei Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație nr. 7856/24/DAA din 17.12.2024 privind respingerea cererii de azil depusă de Amadin Maureen Osariemen.

- 2) obligarea Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație să acorde azil și să emită decizie de recunoaștere a statului de refugiat în privința lui Amadin Maureen Osariemen și să-i elibereze documentul constatator al statutului de refugiat. (f.d. 169-175)

27. În motivarea recursului, recurenta a indicat că, autoritatea competentă nu și-a îndeplinit obligația de a efectua o cercetare completă, obiectivă și imparțială de fapt și de drept relevante, iar cererile de azil trebuie examinate individual, obiectiv și imparțial, pe baza unor informații precise și actualizate din țara de origine. În opinia recurentei, instanțele naționale nu au realizat o cercetare complexă și individualizată a cererii recurentei, limitându-se la verificarea formală a credibilității acesteia, fără o analiză proprie, profundă și efectivă a circumstanțelor cauzei.

28. Recurenta a susținut că instanțele au preluat practic tezele autorității administrative privind lipsa credibilității și caracterul „economic” al deplasării, fără o analiză proprie, aprofundată și efectivă, iar în materia azilului instanța nu se poate limita la o verificare formală dacă autoritatea și-a exercitat discreția, ci trebuie să controleze efectiv dacă procedura a fost una loială, completă, individualizată și compatibilă cu obligația protecției internaționale.

29. Totodată, recurenta a invocat aplicarea greșită a standardului de probă și ignorarea beneficiului dubiului, indicând că, atunci când motivele invocate în cererea de azil nu pot fi pe deplin documentate sau verificate, solicitantul nu trebuie să fie defavorizat dacă sunt întrunite condițiile legale. A susținut că instanțele au aplicat un standard excesiv de probă, ignorând particularitățile procedurii de azil, în care persoana persecutată poate expune un risc serios nu prin probe exhaustive, ci printr-o declarație coerentă, plauzibilă și suficient de credibilă.

30. În continuare, recurenta a susținut că instanțele au formulat concluzii speculative și juridic eronate privind plecarea legală, depunerea cererii după expulzare și presupusul caracter economic al cauzei. În acest sens, a arătat că faptul că recurenta a părăsit legal XXXXX nu demonstrează inexistența unui risc de persecuție sau a unui risc real de vătămări grave, întrucât plecarea legală nu exclude posibilitatea ca persoana să fie ulterior urmărită sau persecutată.

31. De asemenea, recurenta a indicat că depunerea cererii de azil după dispunerea expulzării nu sugerează intenția de a abuza de procedura protecției internaționale, iar apropierea riscului de îndepărtare poate determina persoana să își formuleze nevoia de protecție. A susținut că simplul fapt că cererea a fost depusă după expulzare nu poate fi, în sine, un indicator al lipsei de credibilitate.

32. Recurenta a contestat și reducerea întregului caz la un „motiv economic”, susținând că instanțele au redus cazul recurtei la o presupusă motivație economică, fără a examina dacă aceasta se poate reuni cu existența unui risc grav, care poate determina acordarea unei forme de protecție. A invocat faptul că simpla etichetare a solicitantei drept „emigrant economic” a substituit analiza juridică individualizată cerută de lege.

33. Totodată, recurenta a invocat neglijarea în mod efectiv a aprecierii obiective a protecției umanitare, susținând că, chiar presupunând, prin absurd, că recurenta nu ar întruni condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, autoritatea și instanțele aveau obligația să analizeze din oficiu dacă solicitanta ar putea beneficia de protecție umanitară.

34. Recurenta a mai susținut examinarea insuficientă a garanțiilor procedurale și a dreptului la asistență juridică efectivă, invocând deficiențe serioase ale fazei administrative, inclusiv caracterul tardiv al intervenției avocatului și inexistența unei asistențe juridice efective în momentul relevant pentru formularea și clarificarea temeiurilor cererii de azil. A indicat că instanța de fond a verificat formal solicitarea de asistență, însă nu a verificat dacă aceasta a fost una reală, efectivă și adaptată specificului procedurii de azil.

35. În continuare, recurenta a criticat utilizarea unor elemente colaterale și irelevante pentru a compromite credibilitatea recurtei, indicând, în particular, existența unui proces contravențional pentru încălcarea regimului de ședere,

împrejurarea că recurenta a fost deportată în ședere ilegală, mențiunea privind o presupusă afiliere la migrație ilegală ori participarea la competiții sportive, precum și lipsa mijloacelor financiare și imposibilitatea întoarcerii în XXXXX. În opinia recurentei, aceste elemente nu sunt relevante pentru regimul străinilor ori pentru aprecierea condițiilor de protecție internațională și nu pot substitui analiza riscului individual.

36. De asemenea, recurenta a invocat motivarea insuficientă și neindividualizată a hotărârilor judecătorești, susținând că instanțele au enunțat pur și simplu tezele legale, iar motivarea lor rămâne, în esență, una declarativă și repetitivă. A indicat că instanța de apel trebuia să analizeze efectiv motivele apelului, inclusiv încălcarea obligației de cercetare a cauzei, omisiunea de a examina toate aspectele relevante ale cererii de azil, evaluarea defectuoasă a protecției umanitare și nerespectarea garanțiilor procedurale în cadrul interviului.

37. În final, recurenta a susținut necesitatea unei interpretări conforme cu finalitatea Legii nr. 270/2008 și cu standardele internaționale, arătând că legea are ca scop instituirea unui cadru efectiv de protecție pentru persoanele care nu se pot întoarce în țara de origine din cauza unui risc grav și că interpretarea trebuie să fie compatibilă cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte și cu standardele protecției internaționale.

38. Ca temeiuri de drept, recurenta a invocat art. 245 alin. (1) lit. d) din Codul administrativ, precum și art. 432 Cod de procedură civilă, susținând că hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor. A făcut trimitere, între altele, la art. 4, 17, 19, 20, 22, 24, 31, 36, 38, 39, 40, 41, 194, 219, 224, 231, 244, 245 alin. (1) lit. d) din Codul administrativ, precum și a Legii nr. 270/2008, Convenției de la Geneva din 1951 și altor acte internaționale menționate în cererea de recurs.

POZIȚIA INTIMATULUI

39. Prin referința depusă la 24 iunie 2026, Inspectoratul General pentru Migrație a solicitat respingerea recursului înaintat de Amadin Maureen Osariemen împotriva Direcției azil și apatridie, ca fiind nefondată (f.d. 204-208).

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

40. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ:

„Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

41. Art. 245 din Codul administrativ:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

42. Art. 245¹ alin. (1) din Codul administrati:

„Recursul este admis dacă:

- a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;
- b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;
- c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
- d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;
- e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;
- f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.”

43. Art. 246 alin. (1) și (2) lit. h) din Codul administrativ:

„Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă, încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Recursul se declară inadmisibil în special când: recursul este vădit neîntemeiat.”

ASPECTE DE PROCEDURĂ

44. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că la 15 aprilie 2026 decizia motivată a instanței de apel a fost notificată avocatului recurente, prin intermediul poștei electronice, fapt ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică anexat la dosar (f.d. 164). Prin urmare, recursul depus la 14 iunie 2026 este în termen.

MOTIVAREA INSTANȚEI

45. Din analiza prevederilor legale, rezultă că admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească, în condițiile Codului administrativ, exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil, bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

46. În această ordine de idei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedeolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca

primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

47. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

48. Din analiza recursului declarat de avocatul Alexandru Cebanaș, în interesele recurente Amadin Maureen Osariemen rezultă că recurenta a invocat prevederile art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ.

49. Completul de judecată constată că, deși recurenta a invocat temeiul prevăzut la art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ, dezvoltarea acestuia nu evidențiază existența unei hotărâri arbitrare ori a unei aprecieri vădit nerezonabile și determinante a probelor. Criticile formulate vizează, în esență, dezacordul cu soluția pronunțată de Curtea de Apel Centru și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural ori că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

50. Referitor temeiul menționat, Completul de judecată relevă că noțiunea de „hotărâre arbitrară” este definită prin raportare la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și la explicațiile din nota informativă a Legii nr. 246/2023. O hotărâre este considerată arbitrară atunci când nu are nicio bază juridică în dreptul intern, nu stabilește legătura între faptele cauzei, legea aplicabilă și soluția adoptată sau este rezultatul unei erori de fapt ori de drept pe care nicio instanță rezonabilă nu ar comite-o. De asemenea, intră în această categorie hotărârile pronunțate cu bună știință contrar legii, în special în cazul normelor imperative care nu oferă judecătorului marjă de apreciere. Arbitrarietatea presupune o încălcare evidentă și gravă a legalității, iar nu o simplă eroare de judecată. În astfel de cazuri, hotărârea reprezintă o denegare a justiției și afectează fundamental echitatea procedurii.

51. Pe de altă parte, sintagma „bazată pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor” presupune că hotărârea se sprijină pe o evaluare eronată și evident nejustificată a probatoriului, iar această evaluare a fost decisivă pentru soluția adoptată. Nu orice greșeală în aprecierea probelor atrage admiterea recursului, ci doar acea eroare care este evidentă pentru un profesionist și nu poate fi explicată rațional. Pentru ca recursul să fie admis în temeiul art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul

administrativ, este necesar ca partea care atacă hotărârea să demonstreze în mod clar existența unei asemenea erori și caracterul ei determinant asupra soluției.

52. În raport cu susținerile recurente privind caracterul arbitrar al deciziei instanței de apel și aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, Completul de judecată reține că aceste critici nu își găsesc confirmarea în conținutul deciziei contestate. Or, instanța de apel nu s-a limitat la reproducerea concluziilor autorității administrative, ci a examinat circumstanțele rezultate din nota de interviu, inclusiv motivele declarate de reclamantă pentru părăsirea țării de origine, lipsa unor amenințări personale, inexistența unei apartenențe politice, lipsa unor condamnări sau rețineri, precum și împrejurarea că aceasta a părăsit legal XXXXX. În baza acestor elemente, instanța de apel a apreciat lipsa unei temeri individualizate și rezonabile de persecuție.

53. Totodată, argumentul recurente referitor la faptul că depunerea cererii de azil după dispunerea expulzării nu putea constitui un element de apreciere a credibilității sale a fost examinat de instanța de apel, care a raportat momentul depunerii cererii de azil la circumstanțele concrete ale cauzei și la dispozițiile art. 51 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 270/2008. Instanța de apel a apreciat că, în circumstanțele constatate, acest fapt constituie un element relevant pentru evaluarea autenticității temerii invocate, coroborat cu celelalte împrejurări reținute în cauză. Prin urmare, chiar dacă recurenta nu este de acord cu valoarea probantă atribuită acestei circumstanțe, simplul dezacord asupra aprecierii unei probe sau a unei împrejurări de fapt nu este suficient pentru a demonstra existența unei aprecieri vădit nerezonabile în sensul art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ.

54. De asemenea, critica recurente potrivit căreia instanța de apel ar fi redus cauza exclusiv la caracterul economic al deplasării nu poate fi reținută. Din motivarea deciziei rezultă că instanța de apel a examinat nu doar motivul economic invocat la interviu, ci și existența unor circumstanțe individuale de persecuție, declarațiile reclamantei referitoare la lipsa unor amenințări personale, modul în care aceasta a părăsit țara de origine, momentul depunerii cererii de azil și existența unui risc în cazul revenirii în XXXXX. În consecință, instanța de apel a efectuat o apreciere cumulativă a circumstanțelor relevante, iar nu o calificare izolată a motivului economic al plecării.

55. În aceeași ordine de idei, Completul de judecată constată că instanța de apel a dat apreciere și susținerilor referitoare la existența unui risc în cazul reîntoarcerii în țara de origine, reținând că reclamanta nu a prezentat probe pertinente, concludente și admisibile care să demonstreze existența unei temeri bine

întemeiate de persecuție sau a unui risc real de supunere la tratamente contrare art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Așadar, critica recurenteii privind pretinsa lipsă a unei examinări a riscului individual vizează, în esență, concluzia la care a ajuns instanța în urma evaluării materialului probator, fără a demonstra de ce această evaluare ar fi fost vădit nerezonabilă și determinantă pentru soluția adoptată.

56. Cât privește celelalte susțineri ale recurenteii, referitoare la pretinsa încălcare a dreptului la asistență juridică efectivă, la modalitatea de desfășurare a interviului, precum și la omisiunea examinării anumitor aspecte invocate în cererea de apel, Completul de judecată reține că simpla invocare a acestor împrejurări nu este suficientă pentru activarea temeiului de casare prevăzut la art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ. Pentru a întruni acest temei, recurenta urma să demonstreze nu doar existența pretinsei omisiuni, ci și caracterul vădit și determinant al acesteia asupra soluției pronunțate. Or, în cererea de recurs nu este explicat în ce mod concret pretinsele deficiențe au determinat o soluție arbitrară sau una întemeiată în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor.

57. Prin urmare, din examinarea motivării deciziei contestate nu rezultă că instanța de apel ar fi ignorat în mod vădit circumstanțe esențiale ale cauzei sau că ar fi ajuns la concluzia adoptată printr-o apreciere lipsită de orice justificare rațională a probelor. Criticile recurenteii exprimă, în principal, o interpretare diferită a circumstanțelor de fapt și a valorii probante a materialului administrat, ceea ce, în absența demonstrării caracterului vădit nerezonabil și determinant al acestei aprecieri, nu este suficient pentru încadrarea recursului în temeiul prevăzut de art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ.

58. În lipsa unor argumente din care să rezulte că hotărârea contestată a fost pronunțată cu încălcarea unei norme imperative sau că soluția se bazează în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor, recursul nu poate fi admis.

59. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că recursul depus, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de chemare în judecată, care au fost analizate de către Curtea de Apel Centru, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

60. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul

arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

61. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

62. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că admisibilitatea recursului trebuie analizată în contextul rolului și funcției legale atribuite instanței judecătorești supreme, care constau, în principal, în asigurarea aplicării și interpretării unitare a legii în soluționarea cauzelor de contencios administrativ. În acest sens, orice cerere de recurs trebuie să fie motivată în concordanță cu aceste principii fundamentale, pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes.

63. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (a se vedea hotărârile *Golder c. Regatul Unit*, 1975, §38; *Stanev c. Bulgariei* [MC], 2012, §230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (a se vedea hotărârea *Luordo c. Italiei*, 2003, §85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (a se vedea hotărârea *Levages Prestations Services c. Franței*, 1996, §45).

64. Curtea de la Strasbourg a mai reiterat că modul de aplicare a art. 6 din CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de specificul acestor proceduri, urmând a se ține cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea hotărârea *Botten c. Norvegiei*, 1996, §39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea hotărârea *Helmers c. Suediei*, 1991, §31, 36).

65. Din aceste considerente, în conformitate cu art. 230 și 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de avocatul Alexandru Cebanaș, în interesele recurente Amadin Maureen Osariemen.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Diana Stănilă

Judecători

Gheorghe Stratulat

Ana Cucerescu